ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Έρχεται κάποτε η ώρα που θα ’θελες να αφηγηθείς ένα παραμύθι για τη συμφιλίωση του ταύρου με τον ταυρομάχο. Υπάρχουν άραγε λόγοι συμφιλίωσης; Ίσως και να μην υφίστανται στην πραγματικότητα τέτοιοι λόγοι. Γιατί όμως να υφίστανται και λόγοι εχθρότητας; Ποιος άραγε είναι ο λόγος, ποια η αιτία που οδηγεί σε θανάσιμη μονομαχία; Ίσως και κάτι ακόμη,, λίγο πιο σημαντικό. Ο εκάστοτε ταύρος να μη είναι αυτό που όλοι αντιλαμβανόμαστε μόλις ακούμε αυτή τη λέξη, δηλαδή το αρσενικό βοοειδές. Έτσι όμως δεν βοηθάμε καθόλου το θλιμμένο ταυρομάχο της ιστορίας μας που θα ήθελε κάποια στιγμή μια συμφιλίωση.

Ίσως η αναζήτηση αυτή να είναι μάταιος κόπος, ειδικά αν ο ταυρομάχος της ιστορίας μας μάθει πως τελικά περισσότερο κινδυνεύει από τον ίδιο του τον εαυτό παρά από τον ταύρο. Ίσως όμως και να το γνωρίζει και γι αυτό άλλωστε να επιδιώκει μια συμφιλίωση. Μπορεί να έχει ήδη διακρίνει πως ο μαινόμενος και περιορισμένος ταύρος στην αρένα, δεν είναι μια φυσική οντότητα, αλλά μπορεί να είναι η ίδια η φύση, η ζωή ή ακόμη και ο εαυτός του σε μια μεταμόρφωση που θα μπορούσε να μοιάζει με μια θεϊκή συνωμοσία.

Έπειτα στέκεται στο κέντρο της αρένας με τα πόδια ανοιχτά στο σχήμα ισοσκελούς τριγώνου λες και είναι καρφωμένα στη γη κρατώντας στο δεξί χέρι το κόκκινο πανί που μοιάζει με την αυλαία που ανοίγει μια παράσταση και με το σπαθί περασμένο στο θηκάρι του. Ο ταύρος είναι απέναντι, πάντα απέναντι και έτοιμος να ορμήσει χωρίς να μπορεί να διακρίνει τις λεπτομέρειες στη χρυσοκέντητη στολή, στον εξοπλισμό ή στο καπέλο του. Του αρκεί το κόκκινο πανί να αιωρείται στη σκέψη του σαν την κουρτίνα μιας πελώριας αυλαίας η οποία είναι έτοιμη να αποτραβηχτεί για να ξεκινήσει μια νέα παράσταση. Μήπως άραγε εκεί εντοπίζεται το μυστικό;

Μια παράσταση. Σχεδόν πάντα με το ίδιο φριχτό και αιματηρό τέλος. Αλλά τι νόημα θα είχε αυτή η παράσταση εάν η αρένα ήταν έρημη; Εάν οι ιαχές και οι αλαλαγμοί του πλήθους δεν

τρόμαζαν και δεν παρακινούσαν το ζώο σε μια απευθείας αναμέτρηση με το θάνατο; Σκέψου την αρένα άδεια από κόσμο. Άδεια από τα χιλιάδες μικρά εγώ που απειλούν να καταπιούν το δικό σου και εναντίον των οποίων στην πραγματικότητα αγωνίζεσαι για να αποδείξεις ότι το δικό σου εγώ τα κατανίκησε, απέσπασε την επιβεβαίωση και αφαίρεσε τη ζωή του ταύρου για να ποτίσει με το αίμα του μια στάλα όλα αυτά τα μικρά και μεγαλύτερα εγώ, μια στάλα αίμα για να σβήσουν για λίγο τη ματαιοδοξία που δεν τα αφήνει να ησυχάσουν.

Τελικά η υπόθεση μάλλον περιπλέκεται και γίνεται άλυτος γρίφος. Αν αφεθείς ο ταύρος να αντικρύσει στα μάτια σου τη θλίψη για τον επερχόμενο χαμό του, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα βρει τη δύναμη αυτός να σε σκοτώσει. Ίσως επειδή δεν το έχει ανάγκη, αλλά δεν έχει άλλη επιλογή.

Στο επόμενο δευτερόλεπτο που η συννεφιά της θλίψης θα σβήσει από τα μάτια του ματαντόρ, ο δικός του θάνατος θα είναι βέβαιος όταν το ξίφος θα καρφώνεται με τέχνη περισσή κοντά στο σβέρκο και ο μαχητής με μια επιδέξια κίνηση θα το στρίβει αργά προς το μέρος της καρδιάς. Τότε όλα τα βλέμματα θα εστιάσουν στις υποκλίσεις και τους πανηγυρισμούς για μια ακόμη νίκη, όταν τα αίμα σαν πηχτό μαύρο κρασί θα ρέει στην αρένα….

Προσπαθώντας έτσι να συνδέσει τις εικόνες μέσα στο μυαλό του ένας ευαίσθητος και συνάμα θλιμμένος ταυρομάχος, θα διαπίστωνε πως μάλλον δεν κάνει γι’ αυτή τη δουλειά και πως καταλήγει σχεδόν πάντα στα ίδια αδιέξοδα. Πώς μπορείς άλλωστε να συμφιλιωθείς πραγματικά με όσους προαλείφονται για θύματά σου;

Τελικά όσο η ζωή πλησιάζει τα χαρακτηριστικά μας παράστασης, το μόνο βέβαιο είναι πως δεν θα μπορέσεις ποτέ να υπερβείς το εγώ σου. Να μην το φέρεις σε αντιδιαστολή, να μην αναζητήσεις την επιβεβαίωση. Το εγώ δυνάστης θα είναι πάντα εκεί στις μάχες με τον εαυτό σου και πότε θα τραβάει το μαχαίρι εναντίον της ζωής, πότε εναντίον της φύσης και πότε εναντίον του ίδιου σου του εαυτού επιζητώντας το θαυμασμό και το χειροκρότημα.

Πόσο δυνατός είναι τελικά ο ταυρομάχος ενός άγνωστου παραμυθιού να αντιμετωπίσει άοπλος τον ταύρο με την προϋπόθεση ωστόσο ότι η αρένα θα είναι εντελώς άδεια; Στην πραγματικότητα υπό αυτές τις συνθήκες ίσως και να μην κινδυνέψει ποτέ. Αν δεν μπορέσει όμως να αντέξει να ζει με τον κίνδυνο και την αβεβαιότητα μιας αιφνίδιας σύγκρουσης με τη ζωή ή τη φύση θα μοιάζει με το σχοινοβάτη ο οποίος δεν θα είναι ποτέ βέβαιος για τα βήματά του και θα έχει πάντα για ασφάλεια το προστατευτικό δίχτυ. Αυτό το προστατευτικό δίχτυ του δικού του εγώ και των δεκάδων, εκατοντάδων ή χιλιάδων μικρών εγώ που τρέφουν

και τρέφονται από τη ματαιοδοξία που κάνει κάθε τι να μοιάζει με αρένα.... Έτσι η θλίψη του ταυρομάχου της ιστορίας μας κινδυνεύει ποτέ να μην μετουσιωθεί σε πράξη συμφιλίωσης και ο πόλεμος να συνεχίσει να μαίνεται προκαλώντας και αναπαράγοντας αδιέξοδα....

XIX - VI - 2015